

Πετᾶνε σά φύλλα οἱ ψυχῆς
 κιτρισμένου χάρτη
 τῆς διασπορᾶς ἀνθρώπων
 μέ τούς ἤχους ψαλτηρίου
 δαιμονισμένου
 σέ καλλιμάρμαρα ἠρῶα
 πέντ' ἔξι μέτρα μπόι
 μοναχικά.
 Πῶς σέρνουν, Θεέ μου
 τόν κυκλικό τους χορό
 τὰ βράδια μέ τὰ φεγγαρόφωτα
 σά φαντάσματα
 μέ τίς οἰμωγές τῶν ἀηδονιῶν στά ρέματα
 μέσα στήν κόλαση
 τῆς ἱστορίας τῶν συνόρων.

II

* Ἡ δευτερολογία τοῦ ἠδονικοῦ Ἑλπήνωρος

Ἔομος ἡ ποίηση πρέπει νά ἐκπέμπει φῶς.

Ἔοπως τό φῶς ἀπ' τὰ λυχνάρια τῶν ἀρχαίων πόλεων τό βράδυ
 καί τούς ἐρειπιῶνες τους τό μεσημέρι.

Μέ ἤχους, μέ ψαλμωδίες
 μέ δράματα καί μέ παραβολές.

Ἔοπως τό ρόδινο φῶς τοῦ σπιτιοῦ
 πού ἀντιστέκεται στή λεωφόρο.
 Αὐτούσιο φῶς, τό φῶς ὄλων τῶν εἰκόνων
 καί τῶν πιό σκοτεινῶν.

Ἄκόμη κι ὅταν ἡ μέρα διαλύεται
 καί τ' ἀγάματα πηγαίνουν στίς βιοτεχνίες
 καί οἱ γυναῖκες ξέροντας καλά τήν ἐποχή
 δέν καταλαβαίνουν τὰ ποιήματα
 κι ἀλλάζουνε τόν κόσμο
 πίσω ἀπό λάβαρα μέσα στούς δρόμους-
 ἀκόμη καί τότε

ἡ ποίηση πρέπει νά ἐκπέμπει φῶς.

Ἔοπως τό φῶς πού ἀναβοσβήνει τῶν βιτρινῶν
 καί κάνει τίς λεωφόρους συμφωνικά ποιήματα
 καθώς πηγαίνουν τὰ φεγγάρια
 τόν ἀτέρμονα δρόμο τῆς ἔλλειψης
 μέ συγχορδίες πού ἀναβλύζουν μέσ ἀπό αἶμα.

Ἡ ποίηση πρέπει νά ἐκπέμπει τό φῶς τῶν πραγμάτων
 καί νά μεταβάλλει τίς λέξεις σέ πλανῆτες.

Ἡ ποίηση πρέπει ν' ἀναδεύει τήν ψυχὴ μας
 σάν τό γαλάζιο ψάρι τό βυθό
 καί πρέπει νά ἐκπέμπει τό φῶς
 τῆς ἀγνωστης σοφίας τῶν ὠκεανῶν
 πολύ προτοῦ τήν ἀνιχνεύσουνε τὰ βαθυσκάφη.

Ἡ ποίηση πρέπει νά ἐκπέμπει παλλόμενο φῶς

* ὅπως τὰ σπλάχνα τοῦ ξεκοιλιασμένου ἀπ' τ' ἄδικο.

Δημήτρης Γραμμένος